

Alle er barn når de sover

Preken i Skute kirke – 17. oktober 2010.

Prekenteeksten finner vi hos evangelisten

Markus i det tiende kapittel: De bar små barn til Jesus for at han skulle røre ved dem, men disiplene viste dem bort. Da Jesus så det, ble han harm og sa til dem: «La de små barna komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike tilhører slike som dem. Sannelig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det.» Og han tok dem inn til seg, la hendene på dem og velsignet dem.

Det er litt godt vi ikke skal forrette dåp i denne gudstjenesten. Ikke for det, barnedåp er noe av det fineste vi har når vi er samlet til gudstjeneste. Av og til trenger vi allikevel å la denne veldig kjente teksten ikke til de grader bli fargelagt av det som skjer gjennom dåpshandlingen. At det er mulig der og da å forstå at Gud vil ha med alle mennesker å gjøre, er ikke så vanskelig å forstå. Kanskje litt verre å forstå det på samme måte når håret gråner. Men nettopp da kan dere være viktig å høre at vi fremdeles får være barn og blant dem som får ha en plass i Guds rike.

Jeg er selv far, etter hvert er jeg også blitt bestefar. Det setter jeg stor pris på begge deler. Men det er noe jeg aldri slutter med å forundre meg over. Og det er hvor ofte jeg sammen med barna og barnebarna ikke har nærmet meg ulike øyeblikk i livet utfra hvordan jeg selv har tenkt, men utfra hvordan de måtte tenke og oppleve saker og ting. En slik tilnærming er jeg ikke alene om. Hele samfunnet blir mer og mer preget av at barna brukes som en type opplevelsesforsterkere for oss voksne. Ser vi at de har det fint på burs-

dagen sin, så har vi det også bra, ser vi at de har det godt når julen er der, så er lykken ikke langt unna oss heller. For da har vi lykket med det som var selve hovedmålsettingen i det vi prøvde å få til.

Det er mye som er bra med en slik måte å tenke på. Men vi som har levd en stund blir jo ikke akkurat tydeligere av en slik måte å tenke på og vi får aldeles ikke tak i at også vi trenger den umiddelbarheten som barna står for og den tryggheten som vokser frem at det finnes noen også vi kan ha tillit til.

For min egen del synes jeg det er flott når det går barna vel, når nye erfaringer føyes til tidligere opplevelser, når ny kunnskap vinnes. Og det er innmari godt når du ser at de tør å gjøre de aldri har våget før. Men det finnes jo et punkt hvor de faktisk skal få gå over fra å være små voksne til faktisk å være voksne de også. Da må ikke vi bli stående og bare bli litt vemodige og triste over at barnetiden nå er over. Da må vi heller begynne å tenke: Hva lærte vi av barna om det å være helere, tryggere og mer i balanse med oss selv.

For det er helt tydelig at det er barnet som forbilde for oss Jesus vil ha oss til å se, ikke bare observere det som en mulig viderefører av det jeg selv har stått for. Derfor er det to innfallsvinkler til det å være barn som det kan være nyttig å sette opp mot hverandre. *Istedet for bare å se på barn som små voksne kunne vi ha nytte av å se på voksne som store barn!* Dette er hva teksten vil ha oss til å tenke, når den i dag er lest ved en gudstjeneste for Gullkonfirmanter og andre store barn.

Rolf Jacobsen skriver i et av sine dikt:
Alle er barn når de sover.
Da er det ikke krig i dem.
De åpner hendene og puster
i den stille rytme som himlen har gitt
menneskene.

De spisser munnen som små barn
og åpner hendene halvt alle,
soldat og statsmann, tjenere og herrer.
Stjernene står vakt da og det
er en dis over hvelvene,
noen timer da ingen
skal gjøre hverandre ondt.

Kunne vi bare tale til hverandre da
når hjertene er som halvt åpne blomster
Ord som gyldne bier
skulle trenge inn der:
- Gud, lær meg søvnens sprog!

Vi er mange som har stått ved en barneseng
og sett på barnet som har ligget der og sovet.
Og så har vi stukket en liten finger inn i deres
åpne små hender. Og har vi kjent hvordan
barnet tvers gjennom søvnen har fattet rundt
fingeren vår som om det søkte støtte og
trygghet, helt inne fra søvnens trygge rike.

Alle er barn når de sover.
Da er det ikke krig i dem.
De åpner hendene og puster i den stille rytme
som himlen har gitt menneskene.

I teologistudiet blir vi ofte oppfordret til å se
om vi kunne se noen sammenheng mellom de
tekstene som ligger rett foran og rett bak den
teksten vi har fått å holde preken over. Om vi
gjør denne øvelsen også med dagens preken-
tekst så ser vi at teksten om Jesus og barna er
føyd inn mellom en stridssamtale mellom
Jesus og fariseerne og foran beretningen om
Den rike unge mannen. Begge disse to for-
tellingene legger på hver sin måte vekt på ting
ved livet som vi i vårt moderne samfunn er
svært så opptatt av. Møte med fariseerne
utfordrer oss på vekten på kunnskap, mens
beretningen om den rike unge mannen viser
hvor stor vekt pengene kan få. Og hver for seg
er jo begge deler viktige sider ved livet. Men

midt mellom den står altså fortellingen om
Jesus og barna.

Den gjør barnet til en viktigere rollemodell for
oss enn både den kloke og den rike. Det er
noe som er viktigere enn all kunnskap og all
verdens rikdom. Det handler om den tillit bare
et barn kan vise, den trygghet bare et barn
kan ha – på at det finnes noen som vil det vel
og som det får høre til hos.

Andrè Bjerke har laget et lite dikt som han
kaller TO LUKER I HIMMELEN. Det lyder slik:
*Det største mysterium er ikke mer
enn dèt: at en ørliten kropp
er våknet til jorden. Den nyfødte ser.
To luker i himlen går opp*

*Selv femtrinnsraketter og kjernefysikk
blir puslingers puslespill
når nyfødte barn med et eneste blikk
beviser at Gud er til.*

Kunnskap kan nå et stykke mot Guds himmel.
Men troen kan åpne en luke i himmelen og
hjelp meg til å se mysteriet selv om jeg liten
kunnskap har. Det lærer barnet meg. Det rare
med et lite barn er jo at det tør å tro, til tross
for motstand. Jeg har ofte forundret meg over
det når jeg som far har løftet et lite barn i vær-
et og satt det på en benk og bedt det om å
hoppe ut derfra. Uten å blunke har det kastet
seg ut og satset på at jeg har tatt imot. Slikt
kaller jeg å tro.

Jeg har gledet meg til å komme hit til Skute i
dag. Og jeg har skjønnet at jeg egentlig burde si
det med d. Skude. Det er en vakker kirke dere
har. Og jeg skjønner at det arbeides med å
kanskje gjøre den enda vakrere i løpet av
neste år.

Det fineste så langt er for meg det alterbildet
dere har. For her fremstilles den scenen som
skildres i preken teksten vår i dag. Litt på siden
sitter Jesus og tar imot de små barna som
kommer. Og her er det ikke små barn heller.
De er ganske store noen av dem. Overgangen
til de voksne som står bak er ikke så stor. Det
er som om de skjønner. Egentlig står vi på lik

linje alle. Når du tar imot barna, så må jo det i like stor grad bety at du ikke gjør forskjell på folk. Det er det egentlige innholdet i denne søndagens prekentekst.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd som det var i begynnelsen så nå og alltid og i all evighet Amen